

melse, der staar i § 17 og § 19 om, at ved Sammenlægning og Magelæg skulle de paagældende Ejendomme ligge i samme Kommune. Jeg frygter nu noget for, at en Ombring af dette Forhold vil volde nogen Vanskelighed. For Magelægs Vedkommende er Forholdet dette, at hvis man magelægger to Ejendomme i forskellige Kommuner, ville de sognekommunale Grænser forandres, og det medfører jo store Ulemper ud over det Omraade, denne Lov beskæftiger sig med. Noget ganske lignende finder jo Sted ved Sammenlægning af Gaarde, thi naar der sker en Sammenlægning af flere Gaarde, hvorved disse blive gjort til en enkelt Ejendom, og disse Gaarde ligge i forskellige Kommuner, saa at een Mand bliver Ejer af Jord i forskellige Kommuner, ville Skatteforholdene blive noget afficerede heraf. Jeg skal imidlertid gerne tage under Overvejelse, om en Bemyndigelse for Ministeren til at fravige dette Spørgsmaal i enkelte Tilfælde under ganske særlige Omstændigheder kan accepteres. — Naar det ærede Medlem nævnde, at det vilde være heldigt i en saadan Lov som denne at optage selve Bestemmelserne i de Love, til hvilke der henvises i Loven, tror jeg dog, dette vilde volde en Del praktiske Vanskeligheder, men jeg antager, at Sagen bedst vilde kunne ordnes paa den Maade, at Vandbrugsministeren foranstalter en særlig Udgive af Loven, hvor disse forskellige Lovbestemmelser, til hvilke der henvises, optages som Noter til Loven. Det er et Forhold, vi godt kende fra andre Omraader i Lovgivningen, og det skal jeg være meget villig til at gøre, idet jeg anerkender Hensigtsmæssigheden af, at Folk i Almindelighed, der have med disse Love at gøre, straks kunne finde ogsaa de Love, hvortil der henvises. — Naar det ærede Medlem endvidere mente, at Bestemmelsen i § 19, sidste Stykke, angaaende Konstatering af Skel hellere burde have sin Plads i § 6, saa begaar jeg ikke nogen Indiskretion ved at meddele, at det er mig, der under min Forhandling med Udvalget har foranlediget, at denne Bestemmelse er bleven flyttet fra § 6 til § 19. Det ærede Medlem erkendte dog, hvad jeg ogsaa erkender, at denne Bestemmelse i og for sig ikke kan finde nogen Plads, som man kan sige er den rette Plads i dette Lovforslag. Naar man altsaa skal vælge en Plads, som hensigtsmæssigt kan vælges, tror jeg, at denne Plads er i § 19, hvor den nu staar. Thi ganske vist ser det jo tilhneladende ud, som om denne Bestemmelse er en lignende Bestemmelse som den, der staar i § 6. Men det maa dog der vel erindres, at medens Skelkonstateringen i § 6 kun foregaar i Tilfælde af Udstyking, er

denne Bestemmelse i § 19 bestemt til at kunne foregaa selvstændigt, uden at der altsaa er en Landinspektør til Stede, og uden at der er optaget noget Kort i Forvejen, hvorpaa Skellene kunne hensesættes, o. s. v. Sætter man denne Bestemmelse i § 6, vil det let kunne give Anledning til den Tro, at man ved en saadan Konstatering af Skel kan foretage en Udstyking eller foretage en lille Skelrettelse o. s. v. i Overensstemmelse med, hvad der staar i § 6. Jeg vilde sætte Pris paa, om denne Bestemmelse maatte beholde sin Plads i § 19.

Det ærede 2det Medlem for 10de Kredss (B. Bøffen) var ikke ganske fornøjet med den af mig nu omtalte Bestemmelse i § 6. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem er af den Anskuelse, at man vil kunne opnaa noget meget betydeligt ved en saadan Udgang til at gøre Skelrettelse i Tilfælde af Udstyking. Jeg er kommen til den Overbevisning, at man ikke vil komme til at faa Skellene konstaterede rundt omkring i Landet, før man faar indført en Matrikul, der kan gælde som Ejendomsatrikul, og et saadant Foretagende som Indførelsen af en Ejendomsatrikul vilde være en saa overordentlig kostbar Foreanstaltning, som der ikke kan være Tale om at gaa til ved en Lov som denne. Dette har ogsaa Landbotommisjonen erkendt og har derfor indskrænket sig til at foreslaa, at man søgte, efterhaanden som Udstykingen foregik, at give de paagældende Lejlighed til at faa deres Skel konstaterede, og naar det ærede Medlem nu mente, at man i Stedet for at sige, at vedkommende Ejer kan foranledige Naboen tilkaldt for at paavise Skellet, kunde indføre „skal“, saaledes at det skulde blive en obligatorisk Ting ved enhver Udstyking at faa Skellene ordnede, saa tror jeg, at det ærede Medlem der sigter for højt, jeg tror ikke, at vi ved dette Lovforslag kunne komme saa vidt. — Det ærede Medlem omtalte dernæst § 14 og mente, at det vilde være hensigtsmæssigt ved de Forhold, som omhandles der, ogsaa at lade Skelbetæningen foregaa i Ministeriet. Det tror jeg ikke saa godt lader sig gøre. Det er ganske naturligt, at hvor der er Tale om Paaligning af særlig Sammelstat paa en Fælleslod, ere Forholdene i Reglen saa indviklede, at der maa Landinspektøren, som kan færdes paa Stedet til for at kunne faa alle de Forhold, som der er Tale om, ordnede. Der er her en hel Del Oplysninger, som kun kunne sammenbringes ved Kendskab til de lokale Forhold. Jeg tror, at det vil være uheldigt at paalægge Ministeriet at foretage disse Paaligninger, men det, som denne § 14 giver, er, at den giver en Udgang for Ejerens af den fælles Lod